

Az Erdészeti Tudományos Intézet munkájáról

D R. K E R E S Z T E S I B É L A

Az Erdészeti Tudományos Intézet munkájában év elején van az eredmények számba vételének az ideje. Március közepéig kell a kutatóknak a rész- és zárójelentéseket beadni. Ez évben 50 jelentés (23 részjelentés és 27 zárójelentés) volt esedékes. Március végéig ezekből 30-at (13 részjelentést és 17 zárójelentést) nyújtottak be. 17 további jelentést az év folyamán szeptemberig bezárólag nyújtanak majd be, 3 jelentés pedig a kutatói kapacitás, a költségvetési keret, illetve a kísérleti anyag hiánya miatt elmarad. 1956-ban 3, 1957-ben 9, 1958-ban 13, 1959-ben 27, 1960-ban 24 jelentés készült el. Ehhez viszonyítva a már beérkezett 30 jelentés is számottevő eredmény.

Az erdőművelési osztály erdészeti növény-nemesítési csoportja 1960-ban eredményesen folytatta legfontosabb fafajaink nemesítését. Kopecky Ferenc a „Nyár-nemesítés” című témáról részjelentést nyújtott be, amelyben 10 éves munkájáról ad számot. A sárvári—bajti országos nyár törzsanyatelep a múlt évben már 600 ezer dugványt osztott ki erdőgazdaságainknak. Elértük, hogy már csak innen származó anyagból létesítenek nyár anyatelepeket. Az év folyamán 31 erdőgazdaság 115 nyárcsemetekertjét vizsgáltuk felül és helyzetjelentést adtunk az Országos Erdészeti Főigazgatóságnak. Megoldottuk a Leuce-nyárak vegetatív szaporítását alvószemzéssel, és az eljárást 3 napos tanfolyamon átadtuk az üzemi szakembereknek. Az egyéb lombfafélék, — az akác, a tölgy és a fűz — nemesítésében is túl vagyunk a kezdő lépéseken. Eredményesen folyik a fenyők nemesítése is. A magtermő plantázsok már teremnek és értékes morfológiai és fenológiai megfigyeléseket tesznek lehetővé.

Az exoták meghonosítását szolgáló kámoni arborétum területe az elmúlt évtizedben megháromszorozódott. A benne nyilvántartott fajok és fajták száma elérte az 1800-at. Kámon emellett kiindulási centruma lett a hazánkban sorra létesülő új arborétumoknak.

Az osztály erdőnevelési csoportja az elmúlt évek során nyugvópontra vitte az erdőtipológia legfontosabb problémáit. Majer Antal „Főbb erdőtípusok meghatározása” c. zárójelentésével egyidejűleg a közelmúltban „Erdő- és termőhelytipológiai útmutató” címen egy kb. 700 oldalas kézikönyv anyagát adtuk át nyomdára készen az Országos Erdészeti Főigazgatóságnak. Ez a könyv nagy segítséget nyújt majd a gyakorlatnak az erdőművelés biztosabb alapokra való helyezésében, valamint az üzemtervezés további fejlesztésében. Emellett alapjául szolgálhat az ország korszerű erdészeti növényföldrajzi felmérésének és az erdőgazdasági talajterképezésnek is.

Ugyancsak zárójelentést adott Majer Antal „A rontott erdők feljavítása” c. témáról. Ebben tisztázta a rontott erdő fogalmát, leírta hazai típusait és 8 kísérleti sor alapján kidolgozta a feljavítás módszereit.

Hazánkban eddig nem voltak olyan hosszú lejáratú erdőművelési kísérletek, amelyek biztos útmutatást adnának a nevelővágások időpontjának, erélyének, valamint a „V”-fa hálózat sűrűségének meghatározásához. Az elmúlt 3 év során 11 erdőgazdaságban 136 hosszúlejáratú kísérletet állítottunk be. Kidolgoztuk ezek kialakításának, felvételezésének és kiértékelésének módszerét. Az állományok fái közötti viszonyok felderítésére tanulmányoztuk a gyökérösszenövéseket. Kutattuk a faosztályozást elősegítő fejlődéstani jellegzetességeket.

Az osztály faterméstani csoportja az elmúlt években a fatömeg táblák összeállításán fáradozott és a nyárak, a tölgy, a cser, a gyertyán és a feketedió fatömeg tábláit készítette el. 1960-ban Sopp László „Rezgőnyár fatömeg táblák”,

Márkus László „Az átlagos famagassági görbék meghatározása” címén nyújtott be zárójelentést.

Az osztály irányítása alatt álló izotóplaboratórium 1958-ban kevés műszerrel, gyenge felszereléssel kezdte meg működését. Ma elegendő műszere van, felszerelése kifogástalan. Az eddigi vizsgálatok eredményei azt mutatják, hogy a foszfor-32 izotópnak mint indikátornak lesz nagy jelentősége az erdészeti kutatásban.

A termőhelykutatói osztály munkája 1960-ban főleg a termőhelyek további megismerésére irányult. A tájankénti első feldolgozások eredményeként átlagosan 70%-ra fokozható a fafaj megválasztás biztonsága, a további részletes elemzések a fennmaradó 30%-os bizonytalanság csökkentésére irányulnak. Járó Zoltán részjelentése a fontosabb fafajok termőhelyi igényét és elterjedését tárgyalja, az üzemtervek adatai alapján. Fekete—Blattny műve óta az első ilyen természetű munka. Magyar Pál „Kemenesalja termőhelyvizsgálata”, Babos Imre „A tengelici homok” és „A Jászság termőhelyvizsgálata” címmel adott be rész-, illetve zárójelentést.

Az év második felében vette át az osztály a nyárfakutatás témáját. A nyárfakutató-állomások ekkor elsősorban üzemi jellegű területnyilvántartásokkal és szaktanácsadásokkal voltak terhelve s csak mellékesen foglalkoztak fajta-gyűjtemények összeállításával, dugványozási, hálózati és a termőhelyigényekre vonatkozó kísérletek beállításával. Ezen a jövőben változtatunk és a nyárfatermesztési eljárások kutatására összpontosítjuk figyelmüket. A nyárfakutatás eredménye Tóth Béla kandidátusi értekezése, amely a Tiszántúl eddig figyelmen kívül hagyott kötött talajain mutatja ki a nyártelepítés lehetőségeit.

Hétévi munka eredményeként a szakközönség kezébe került Magyar Pál műve az „Alföldfásítás”. Magyar professzor munkás életének igen sok megfigyelését és tapasztalatát építette be a nagy elméleti felkészültséggel megírt könyvébe.

Intézetünk erdőtelepítési és fásítási osztálya a maggazdálkodás, a csemete-nevelés, a talajvédelem, a vegyszeres gyomirtás és az erdészeti meteorológia körébe tartozó kutatásokkal foglalkozott.

Az erdészeti maggazdálkodás terén az üzemi magvizsgálat és a magtermő állományok törzskönyvezése mellett különösen a magtermés fokozását célzó eljárások kidolgozására helyeztük a súlyt. A tölgy-makktermés megfigyelésére ökológiai megfigyelőállomás hálózat kiépítése indult meg. Megállapítottuk, hogy a makktermést elsősorban állati károsítók tizedelik meg, az időjárásnak csak alárendeltebb szerepe van. Mátyás Vilmos már be is nyújtotta „Magtermő állományok törzskönyvezése” és „Bükk magtermő állományok törzskönyvezése” című jelentéseit, „A magtermés fokozása”, „A maggyűjtési eljárások fejlesztése” és „A magbecslési eljárások kidolgozása” című jelentéseit pedig szeptember végéig készíti el.

A talajvédelmi kutatások is sikeresen folynak. Birck Oszkár „Az erdei alom szerepe a talajvédelemben” című előadását a helsinki Nemzetközi Hidrológiai Kongresszuson is felolvasták. Továbbra is nagy érdeklődés kíséri az immár nemzetközi hírű kishánai eróziómérő állomás évi jelentéseit, amelyek elsősorban a lefolyási tényezők értékének meghatározása tekintetében hoznak újat.

A növényirtó vegyszerek alkalmazásával kapcsolatban Vlaszaty Ödön újabb adatokkal erősítette meg azokat a megállapításait, hogy megfelelő vegyszerek helyes alkalmazásával a csemetekertekben kedvező körülmények között 45% munkaerő és 50% költségmegtakarítás, az erdőnevelésben pedig — elsősorban a sarjirtásban — 95% munkaerő és 90% költségmegtakarítás érhető el.

A csemetetermelést illetően Papp László helyszíni bejárásokkal állapította meg, hogy az ágazat veszteséges voltát elsősorban a talajok leromlott állapota, a gépesítettség alacsony foka és a munkák szervezetlensége okozta. Vizsgáltuk a gibberellinsav hatását a duglász és az átfekvő magvak esetében — negatív eredménnyel. Több kísérletet végeztünk a csemetetermelés ökológiájára vonatkozóan. Megállapítottuk, hogy az élő árnyalók alkalmazása nem előnyös. A suhángneveléssel kapcsolatban Partos Gyula adott be jelentést, amelyben kimutatta, hogy a törzsfajlódást akkor biztosítjuk a legjobban, ha a metszést csupán az erős ágak eltávolítására korlátozzuk.

Az erdőhasználati és gépesítési osztály munkaterülete egyre inkább bővül. Az elmúlt évben 5 új témát kapott. Külön megterhelést jelentett két nem tervezett munkafeladat: a suhángkiemelő ekék minősítése a KGST részére és egy fakitermelési munkatanulmány a FAO részére.

Az osztály erdőhasználati csoportja folytatta a szerfatáblázatok összeállításához s a gallyfamennyiség megállapításához szükséges adatfelvételeket. A FAO számára végzett munka keretében új fakitermelési technológiát dolgozott ki, amely szerint síkvidéki viszonylatban az egy főre eső teljesítmény maximális szervezettség esetén a jelenleginek 2,5-szeresére emelhető. A kidolgozott technológia nemzetközi viszonylatban is visszhangra talált, a FAO elismerően nyilatkozott róla. Szász Tibor kialakította a döntősisak végleges formáját. Az elmúlt évben 6000 db-ot már le is gyártottak Intézetünk ellenőrzése mellett.

E munkaterületen két zárójelentésről is számot adhatunk. „Munkaegészségügyi vizsgálatok a fakitermelésben” címen Szász Tibor, „A robbantás alkalmazásának a lehetőségei a fakitermelésben” címen Márkus László készített jelentést. Tervben felül elkészült egy részjelentés is a szőlőkaró gépi termeléséről.

A csoporton belül már közgazdasági problémákkal is foglalkozunk. Kulcsár Viktor 1960-ban részjelentésben számolt be a gépesítés gazdaságossági kihatásainak vizsgálatáról.

A gépesítési csoport elvégezte a suhángkiemelő ekék minősítését, a legmegfelelőbbet sorozatban gyártják majd a KGST országok számára. Kialakította a csoport a sorozatgyártásra alkalmas gyalufogas láncot is, amellyel megkétszerezhetjük a jelenlegi láncfűrészek élettartamát és teljesítményét. Szepesi László a traktoros faanyagmozgatás vizsgálatáról, a gépminősítéseknél alkalmazandó műszaki gazdaságossági mutatók kialakításáról, Huszár Endre a rövid hatósugarú kötélpályák és csörlők vizsgálatáról dolgozott ki záró-, illetve részjelentést.

A gépesítési kutatást az idén új alapokra fektettük. A fő súlyt egyelőre a jelenleg használatban levő gépek minősítésére helyezzük, mert véleményünk szerint ez az alapja a további kutatásnak. A gépek kipróbálásával, minősítésével kapcsolatos kérdések szabályozása érdekében főigazgatói utasítás-tervezetet készítünk, amely egyrészt szabályozza a gépkísérleti üzem, valamint a gépesítési kutatók jogait és kötelességeit az egyes gépek kialakítása, kipróbálása és minősítése terén, másrészt meghatározza a prototípus kialakításának szakaszait, kezdve a tervfeladat kiadásától, az ellenőrzött, kész gép- és rajzdokumentáció átadásáig.

Az osztály irányítása alá tartozó gépkísérleti üzem az elmúlt évben egy csemeteültető, egy gödörfúrógépet szerkesztett, elkészítette a nagy közelítő ke-rek-pár prototípusát, s jelentős eredményeket ért el a magvetőgép kialakítása terén. Segített a kapott KGST feladat elvégzésében is, ehhez több eszközt, mérő-műszert készített, s az üzem fizikai dolgozói közül többen részt vettek a gépek kipróbálásában és minősítésében.

A következő hónapok feladatai igen nagyok. A gyalufogas fűrészlánc gyártásával, valamint a programban előírt kötélpálya, rakodócsörlő, kétsoros csemeteültetőgép, magvetőgép és nyármagpergetőgép kialakításával, 22 erdőművelési gép minősítésével, valamint a mélyszántó ekéknek a KGST számára végzendő értékelésével kapcsolatban megfeszített munkát kell végezni.

Az erdővédelmi és vadgazdasági osztály erdővédelmi csoportjának a múlt esztendőben három fontos kutatási témája volt: a nyárfarák, a cserebogárkárosítás és a gyapjas pille kártétele elleni védekezés. „A cserebogárkárosítás és az ellene való védekezés” c. témáról Győrfi János zárójelentést készített. Kutatási eredményei alapján lehetőség nyílik hathatósabb védelemre. A nyárfarákkal kapcsolatban Szilágyi László tisztázta az egyes kórokozók biológiáját és a különböző nyárfajták rezisztenciáját. A gyapjaspille biológiájára vonatkozóan is bővültek ismereteink. Ennek eredményeként a mechanikai védekezés helyett nagyobb mértékben alkalmazhatók a biológiai védekezés módszerei.

A vadgazdasági csoport a nagy- és az apróvad tenyésztésnek néhány elvi problémáját tisztázta. Szederjei Ákos részjelentés formájában elkészítette a visegrádi erdészet nagyvadas területének vadászati üzemtervét. Szép sikerrel folytatta kiterjedt szakirodalmi tevékenységét is. 1960-ban jelent meg „Szarvas” és „Die Goldmedaillen-Hirsche Ungarns” című könyve. Szép eredmények mutatkoznak a vadkárelhárítás területén, főleg ami a vegyszeres védekezést illeti. Ez lényegesen olcsóbb is, mint az eddig használt védekezési módok.

Az osztály irányítása alá tartozó erdővédelmi állomásoknak ez idő szerint nemcsak a növényi és állati károsítók elleni védekezés hatékonyabbá tétele a feladata, hanem sok egyéb is. Így kutatással az elmúlt esztendőben csak mellékesen tudtak foglalkozni, pedig enélkül gyakran lehetetlen a hatásos védekezés. Sok károsító biológiája szinte ismeretlen, az ellenük javasolt védekezési eljárások csak sötétben való tapogatózások. Szükségessé vált tehát az erdővédelmi állomások feladatát újból szabályozni. Ez a jövőben kettős lesz:

1. Foglalkoznak a kutatási tervben szereplő témákkal (erre kell fordítaniuk tényleges munkaidejük 60%-át).

2. Megszervezik az erdővédelmi jelzőszolgálatot, prognózist állítanak össze; segítséget nyújtanak a nagyarányú károsítások leküzdéséhez; helyszínelik az erdősítésekben keletkezett aszály-, gomba-, korai jég-, fagy- és vízkárokat (ezekre az üzemi jellegű feladatokra munkaidejük legfeljebb 40%-át fordítják).

Ez a megoldás teszi lehetővé, hogy az 1961. évi kutatási terv az erdővédelmi osztályra komoly feladatot osszon ki. Ebben az évben 13 téma kutatása indul meg, ezek felölelik szinte az összes sürgősen megoldásra váró problémákat, többek között a nyárak és fenyőfélék betegségeinek vizsgálatát, illetőleg az ellenük való védekezést.

A több osztályhoz tartozó kísérleti erdészetek kialakítása és fejlesztése régóta megoldatlan, nehéz problémája az Intézetnek. A kutatók többségének véleménye szerint a kísérleti erdészetek alkalmasak a kutatási eredmények realizálására. Ennek ellenére ezek nincsenek eléggé kihasználva. A realizálásra eddig ugyanis nem voltak megfelelő terveik, de nem kerültek végrehajtásra a kidolgozott tervek sem. A kerekegyházi kísérleti erdészet például az 1959/60. gazdasági évben 273 ezer Ft-ot tervezett be üzemi kísérletekre, de ebből csak 34 ezer Ft került felhasználásra. Pedig a realizálás problémája ma újszerűen merül fel. Az 1958—60. évi hároméves terv időszakában megkétszereződött az erdőgazdaságokban a gépek száma, s kétszeresére növekedett az állandó munkások száma is. Napjainkban gyorsütemű minőségi változásokon megy át az erdőgazdálkodás. A szakképzetlen időszakai munkások helyét mind nagyobb arányban szakkép-

zett állandó munkások foglalják el. A nagyszámú korszerű gép ezeknek az állandó munkásoknak a kezébe kerül és így most már természetesen nem lehet megenni korszerű munkaszervezet, technológiák s a munkák bizonyos, az erdőművelési érdekekkel összeegyeztethető koncentrálása nélkül. A kerületvezető erdészek munkáját a jövőben nem aprózza szét több helyen dolgozó, időszaki munkásokból összeállt munkacsapatok irányítása, módjuk lesz arra, hogy egész éven át közvetlenül irányítsák egy-két állandó brigád munkáját. Az erdőgazdasági munka fokozatosan egyre inkább ipari jellegűvé válik. Lehetőség nyílik a tudomány eredményeinek sokkal gyorsabb mértékű gyakorlati bevezetésére. Mindez szükségessé teszi olyan korszerű kísérleti üzemek szervezését, amelyek gyorsan haladnak előre s aztán maguk után vonják a többi üzemet is. Erre a kísérleti erdészetek kínálják az egyedüli lehetőséget. Azt a szerepet kell az erdőgazdálkodásban betölteniük, amit a mezőgazdaságban az állami gazdaságoknak: a szervezettség, a tudományos eredmények alkalmazása, a gépesítettség foka, a kemizálás tekintetében messze a többi erdészet elé kell lépniük.

Az egyes osztályok munkájának áttekintése után általánosságban még a következőkre térek ki.

Az Erdészeti Tudományos Intézet 1961. évi tématerve az országos távlati kutatási tervre épült. Az Intézet belső szervezetének érintetlenül hagyása mellett a munkát a távlati kutatási feladatok megoldására összpontosítjuk; 9 ilyen feladat megoldásán dolgozunk. Az e feladatok körébe tartozó témacsoportok közül jelenleg 27 (a távlati kutatási terv összes témacsoportjának 80%-a) a témák közül 73 (a távlati terv témáinak 83%-a) van munkában. A távlati tervben nem szereplő témák közül mindössze 6-tal foglalkozunk (faterméstani vizsgálatok, erdőtörténeti kutatások, erdőmeteorológiai kutatások, növényirtó vegyszerek alkalmazása az erdőnevelésben, akácerdők felújítása, tölgymakk termés gyakoriságának biztosítása). A tématervben ezekkel együtt 79 téma szerepel. 22-vel, azaz 39%-kal több, mint tavaly. A témák számának ezt az emelkedését elsősorban az magyarázza, hogy az erdővédelmi állomások most kezdenek komolyabban kutatással foglalkozni (13 új téma). Egyre kiterjedtebben folyik a gépesítési kutatás is. A többi új téma főleg az erdészeti gazdaságtan, üzemszervezés, fatermestan körébe tartozik.

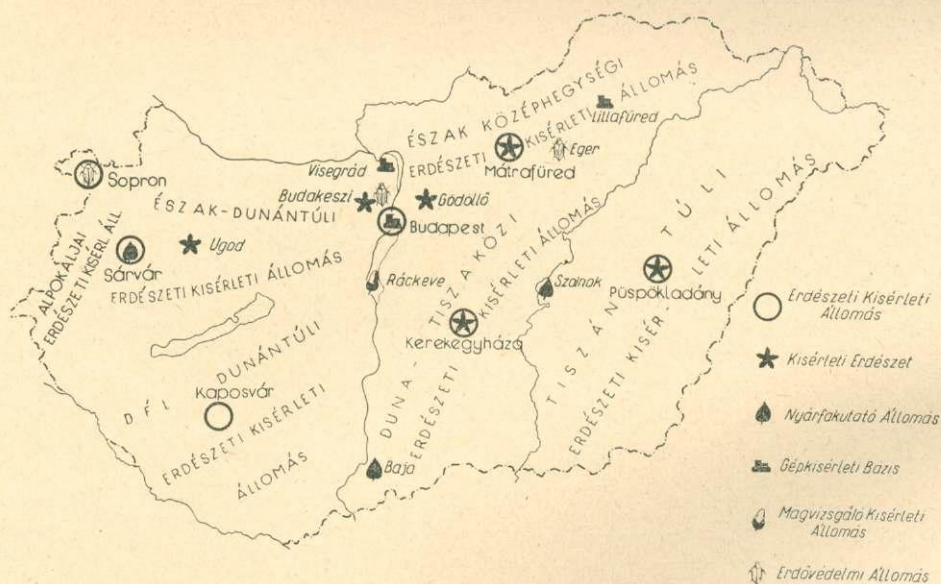
Az ez évi tématerv az előző évektől eltérően a munkafeladatokat és az üzemi kísérleteket is összefogja. Ezáltal a megszokottnál nagyobbra duzzadt. A helyzet felmérése azt mutatja, hogy az Intézet rendkívül szerteágazó munkát végez. Számos olyan feladattal terhelte meg magát, amely gátolja az úttörő jellegű kutatómunka kibontakozását. Kitetszik ez a kutatói napok 1960. évi felhasználásából is. 13 420 kutatói naphól csak 7310-et használtunk fel a témák kutatásához, 6110 napot témán kívüli munkákra fordítottunk. Ez természetesen nem helyes, ezért célul tűztük ki, hogy a jövőben elmélyültebb és nyugodtabb kutatómunka bontakozzék ki, mely a termelés számára alapvetően újat tud adni. Az elmúlt évek során túlhangsúlyozott és sok kutatónapot igénybe vevő üzemi szaktanácsadás pedig a megfelelő szűkebb keretek között folyjék és elsősorban a kísérleti erdészetekben.

Az Erdészeti Tudományos Intézet gyors fejlődésének egyik akadálya az volt, hogy nem volt kidolgozott távlati tudományos terve és hiányzott az erre épített beruházási, költség- és létszámfejlesztési elképzelés és terv is. Az ebből adódó hiányosságok megszüntetésére az erdőgazdaságok fejlődését szem előtt tartó, az országos távlati tudományos tervvel összhangban levő tervezetet dolgoztunk ki, amely felméri az Intézet adottságait s tartalmazza a második ötéves terv, valamint az azt követő két ötéves időszak beruházási, költség- és létszámfejlesztési javaslatait.

A javaslat szerint az ERTI beruházási szükséglete a következő öt éves fejlesztési időszakban évente mintegy háromszor akkora lesz, mint a legutóbbi években felhasznált évi keret. Ez az emelkedés elsősorban azzal indokolható, hogy az erdőgazdaság előtt álló feladatok mielőbbi megoldása érdekében a legközelebbi öt éves időszakban feltétlenül meg kell indítani, illetőleg ki kell fejleszteni olyan kutatásokat, mint például a teljesítményvizsgálatok, az erdei munkák gépesítése, a faterméstani vizsgálatok, a gyorsannövő fafajok termesztésének gazdaságos módszerei, a fakitermelés korszerű módszerei, az erdővédelmi előrejelzés, a mezőgazdasági és egyéb érdekeket szolgáló erdészeti eljárások kidolgozása.

Az ERTI új székházának építését 1963-ig kívánjuk végrehajtani Budán a Hárshegy-alja tisztásán, szép környezetben, a Budakeszi út mellett.

Jelenleg 17 külső szervünk van. Ezek közül hat táji kutatási központot kívánunk erőteljesebben fejleszteni, illetőleg kialakítani, előreláthatóan a következő helyeken: Mátrafüred, Püspökladány, Kerekegyháza, Kaposvár, Sár-
vár, Sopron.

Még a vázolt feladatok személyi feltételeire szeretnék röviden kitérni. Az Intézet dolgozói szép számban rendelkeznek tudományos fokozattal: 4 munkatársunk akadémiai doktor, 4 a tudományok kandidátusa, 5-en elkészítették és beterjesztették az Akadémiára kandidátusi értekezésüket, 1 egyetemi doktori disszertációt készített, 3-nak engedélye van a TMB-től kandidátusi disszertáció benyújtására, 7-en az Erdőmérnöki Főiskolától kértek engedélyt az egyetemi doktorátus megszerzésére. Az év végére tehát kedvező esetben 24 minősített dolgozónk lesz, ami azt jelenti, hogy kutatóink fele minősített lesz. Sokan beszélnek közülük idegen nyelveken. Többségük megfelelő üzemi gyakorlattal rendelkezik és nagy praxissal a tudományos kutatásban. Mindez természetesen nem jelenti azt, hogy a továbbképzés terén nincsenek feladataink. A kutató-

munka színvonalának emelése érdekében helyes folytatni azt a gyakorlatot, hogy a terepen végzett munkák szünetében, a téli hónapokban, egyes kutatók 1—2 hónapra hazai főiskolákhoz, kutatóintézetekhez mennek továbbképezni magukat. Nagyon helyesnek bizonyult a továbbképzésnek az a lehetősége is, melyet külföldi erdészeti tudományos intézetekbe való kiküldéssel sikerült biztosítani. Az idegen nyelvek elsajátítása céljából szükséges, hogy minden kutató, aki nem beszél idegen nyelvet, 2 éven belül legalább egy nyelvből tegyen középfokú nyelvvizsgát. Minden lehetőséget fel kell használni a politikai-ideológiai képzettség fokozására is.

Az erdészeti kutatás egészségesen fejlődik. Az elmúlt években elért számottevő eredmények most lehetővé teszik fejlődésének meggyorsítását s ezt követeli tőlünk az időszak is, amelyben élünk. Napjainkban az erdőgazdálkodás gyorsütemű minőségi változásokon megy át. Az Erdészeti Tudományos Intézet dolgozói mindent megtesznek, hogy a kutatómunka megjavításával, eredményeinek fokozásával minél nagyobb mértékben elősegítsék az erdőgazdálkodás fejlesztését.

Esztétikai fásítás – parkerdő

M É S Z Ö L Y G Y Ö Z Ő — H É D E R S Á N D O R

A kultúra fejlődésének természetes velejárója a fás kultúra, a természetes zöld környezet kialakítása és megbecsülése. Napjainkban különösen fontos feladat egészségesebb, esztétikusabb, emberibb környezetet teremteni a szocializmust építő társadalmunk minden tagja számára. Ez a célkitűzés különösen nagyvárosainkban, ipargócponatok sűrűn lakott településein jelentkezik sürgetően. Tapasztaljuk, hogy az egyre épülő új lakótelepek körül, de városaink eddig elhanyagolt terein is, sőt gyárak, üzemek környezetében is létesültek kisebb-nagyobb zöldterületek, parkok, fasorok, amelyek feloldják a munkahely és a nagyvárosi lakóhely zártágát, merevségét és esztétikai igényeket is kielégítenek. A természet szépségeit kereső ember ezzel nem elégszik meg. Szüksége van lakóhelye közelében olyan zöld területre, ahova családjával vagy baráti körben kirándulhat, testet-lelket felüdítő sétát tehet, gyermekeknek, sportolóknak egészséges levegőjű teret nyújt játékra és sportra, alkalmat ad a természet sokszínű növény és állatvilágának megfigyelésére. Ilyenfajta zöld terület — mindamelllett — jelentős szélvédelmet is ad, sőt levegő-tisztító hatása is előnyösen érvényesül.

*Viszont kevés olyan városunk van, ahol ezt a környezetet a városközpont-hoz közel megtalálhatjuk. Pedig misem bizonyítja jobban, hogy a városi ember mennyire igényli, mint a budai hegyek vasárnapi kiránduló tömegei, de ugyanez a kép a debreceni nagyerdőben, a pécsi Mecsek oldalon, vagy a soproni Lőve-
rekben. Legtöbb városunk közelében azonban nincs ilyen természetes adottság. Ezekben a helyeken telepítéssel kell létesíteni megfelelő zöld területet. Az ilyen jellegű telepítéseket általában esztétikai fásításnak, a telepítendő zöldterületet parkerdőnek, erdőparknak, vagy sétaerdőnek nevezzük.*

A természetkedvelő ember mindig keresi és meg is találja, ami a természetben szép, ami megkapja, gyönyörködteti és leköti. Erdészeknek gyakran jut az a feladat, — sőt bizonyos mértékig minden tevékenységükben szem előtt kell